

1962

RUGSĖJIS

Nr. 7

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Poezijos pynė Šiluvos Marijai	3
Lietuvių kalba — V. Jonikas	6
Rainiuko nuotykių — Pr. Mašiotas ..	7
Du broliukai (daina) — J. Minelga ir V. Jūragis	10
Gailutės draugai — Pušėlė	11
Ažuolėliai — St. Slavinskienė	13
Karaliaus vainikas — Linvydas Inga	15
Vyskupas Pranciškus Ramanauskas ..	16
Vaivorykštė — Aleksandras Radžius	20
Marijos Vardas — Marija - Zita Girginaitė	21
Ar žinai... ..	21
Algis ir Alytė	22
Linksmiau	23
Truputį pagalvok	24
Mįslės	24
Patarlės	25
Kiaulytės galvosūkis	26
Pas skaitytojus	27
Mūsų kūryba	29
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

RUGSĖJIS

1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,

Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
Ses. M. Kristina — 3, 19.
P. Osmolskis — 5, 6, 13.
Lijolė Židonytė — 7, 8, 9.
A. Simutyte — 11, 14.
E. Imbrasaitė — 16, 17, 22.
A. Gulbinsko nuotr. — 27.
M. Borušienės nuotr. — 28, 29.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

POEZIJOS PYNĖ ŠILUVOS MARIJAI

PIRMOJI MERGAITĖ:

*Liturginių rūbų skrynios
Užkastos žemėje.
Užkasta žemėje
Duona ir vynos.*

*Bažnyčios dirvoje
Auga ramunės.
Ant pilkojo akmens
Groja piemu
Apsireiškimo melodiją.*

*Maitinkimės, broliai,
Džiūstančio grūdo luobu,
Džiūstančio grūdo luobu,
Branduolio kartumu.*

(Kazys Bradūnas)

ANTROJI MERGAITĖ:

Kai sielas, ištroškusias tiesos, girdė neteisybės tulžim, tauta šaukės Tave — išgirsk! Ak, išgirsk! Taip sunku mums kentėti! Nuo šventosios tiesos mes nenorim nuklysti!

TREČIOJI MERGAITĖ:

*Paklokit, beržai, kasas palaidas,
Žalias kasas ant gelsvo tako,
Ištieskit, vyšnios, baltus nuometus —
Jinai ateina.*

*Nuleiskit, obelys, rankas,
Su ružavu kvėpėjimu...
Jau kregždės lizduose prašneko,
Gegužės rytas tuojau nubus —
Jinai ateina.*

*Su motinos šypsniu — su lelija ir palme
Taku, apibertu žvaigždėm,
Iš debesėlio balto pūko —
Jinai ateina.*

*Besisupant rugių laukams,
Su džiaugsmo ašarom
Vargų šešėly palinkę klūpom —
Jinai ateina.* (Kotrina Grigaitytė)

KETVIRTOJI MERGAITĖ:

*Ji atėjo, nešdama gyvenimo vyną. Atėjo tyli ir paprastutė, švelni,
kaip melsvas lino žiedas. Jos nelydėjo angelų pulkai ir nešlamėjo šilko
sostai paruošti. Ji nešė rankose tautų Valdovą, o sostą pasirinko ak-
menį pilkame lauke.*

*Atsistojus ant šalto akmens, Ji pravirko, suspausta kančios. Ak,
kiek daug čia sugeltų širdžių ir nūr vietos, kur skausmą išliet. Čia juk
buvo altorius kadais, kur aukota tyroji auka ir Josios Sūnus čia gai-
vino visus.*

PENKTOJI MERGAITĖ:

*Nenuženk nuo akmens,
O Marija,
Pušynėly žaliaam Šiluvos,
Krauju ten ir ašarom lyja:
Nepalik, nepalik Lietuvos.*

*Jei nuplautų banga raudonoji
Paskutinę gyvybę nuo jos,
Būsime arka mes Nojaus —
Ir balandžiai šakelės žalios...*

*Tvanas kyla, sodybas mūs semia,
Virsta girių žali ažuolai.
Patikėjom tau šventą mūs žemę,
Tau žaliuos ji, žydės amžinai.*

*Akmuo tas, — Tvirtovė po kojų!
Nūr jėgos, kas pajudintų jį.
Ten atšvėsime mes laisvės rytojų,
Apraudosim skriaudas ten visi.*

*Nenuženk nuo akmens,
O Marija,
Piemenėliams pravirkus kadais...
Mes išpuošim Šventoves lelijom
Ir nevystančių rožių žiedais!*

(Kotrina Grigaitytė)

PIRMOJI MERGAITĖ:

*Pajutę Tavo šventas pėdas, ten renkas minių minios. Neša Tau
sielvartus, kančias, o tyriausią meilę varganų žirdžių išlieja, lyg taure.
Jie grįžta nuo akmens lengvu žingsniu, nes Tau sudėję skausmo klo-
dus, sieloje pajunta dangų.*

ANTROJI MERGAITĖ:

*Atėjau čia su prašymų pluoštu
Ir nieko neatnešiau Tau.
Užplūdo tik ašaros sielą,
Ko melst — nežinau.*

*Atėjau nusilenkt prieš tą akmenį,
Kurs nuo lūpų daug metų dyla.
Ak, idėk mano gyvąją širdį
Į savo altoriaus kodylą.*

*Ir nieko daugiau
Iš prašymų mano tenepalieka,
Tik pasakyk, Marija,
Kelintas Tavo širdy
Esu kalavijas.*

(Kotrina Grigaitytė)

TREČIOJI MERGAITĖ:

*Šventąja Tavo ašara mūs žemė atpirkta,
Ir Tavo Vardas mūs vienintėlė viltis kasdienė,
Ir ginklas prieš priespaudą, kuri kieta,
Kaip kietas ir duobėtas
Mūsų žemės kelias...
Vis apsiniaukęs tėviškės dangus,
Švenčiausioji Mergelė,
Bet Tavo Vardas mūs viltis kasdienė.*

VISOS:

*O Lietuvos Karaliene,
Melskis!
Melskis už mus!*

(Elena Tumienė)

LIETUVIŲ KALBA

V. Jonikas

**Tu pats tėvynę ginsi
Nuo priešiškos globos –
Ateisi ir mokinsi
Lietuviškos kalbos!**

**Kaip saulė į pavėsį
Prasiveržia karštai,
Taip ta kalba vis plėsis
Pražysdama raštais.**

**Tu pats, kol darbą baigsi
Didvyriškos svarbos,
Mielais garsais apsvaigsi
Lietuviškos kalbos!**

RAINIUKO NUOTYKIAI

Pr. Mašiotas

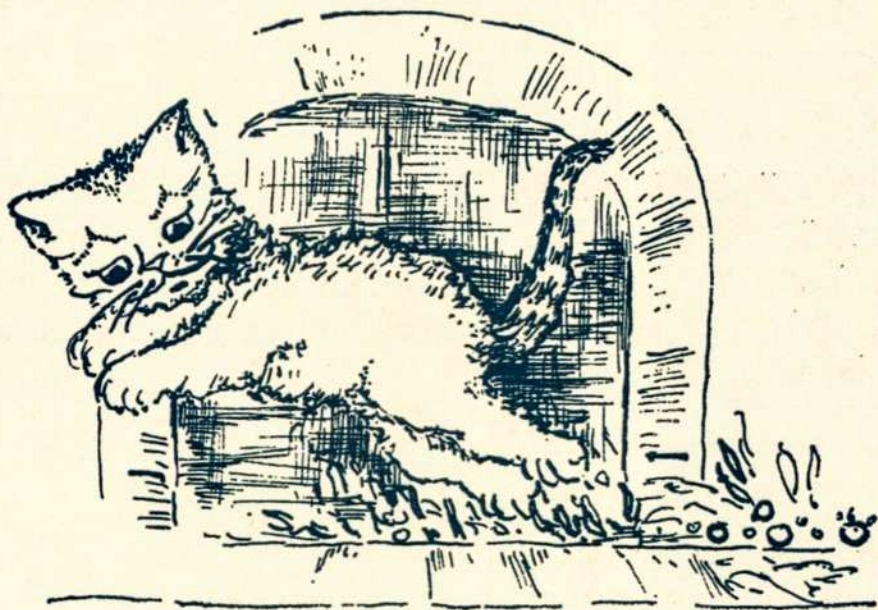
(tęsinys)

NELAIMĖ PELENUOSE

Iškūrenus duonai krosnį, Barbora išsemdavo plėnis ir sužerdavo į kertelę. Rainiukas ateidavo ir atsiguldavo šalia pasišildyti.

Vieną kartą Andriukas sumanė plėnyse kaštonų išsikepti. Pražėrė plėnis, įbėrė kaštonų riešučias ir užrausė — tegu sau kepa. Atėjo Rainiukas ir atsigulė prie pat plėnių.

Jau buvo besnaudžias ir smagiai sapnuoti pradėjęs, tik pykšt, pykšt, ėmė šaudyt iš pelenų krūvos. Kaip lietum apipylė Rainiuką kibirkštimis.

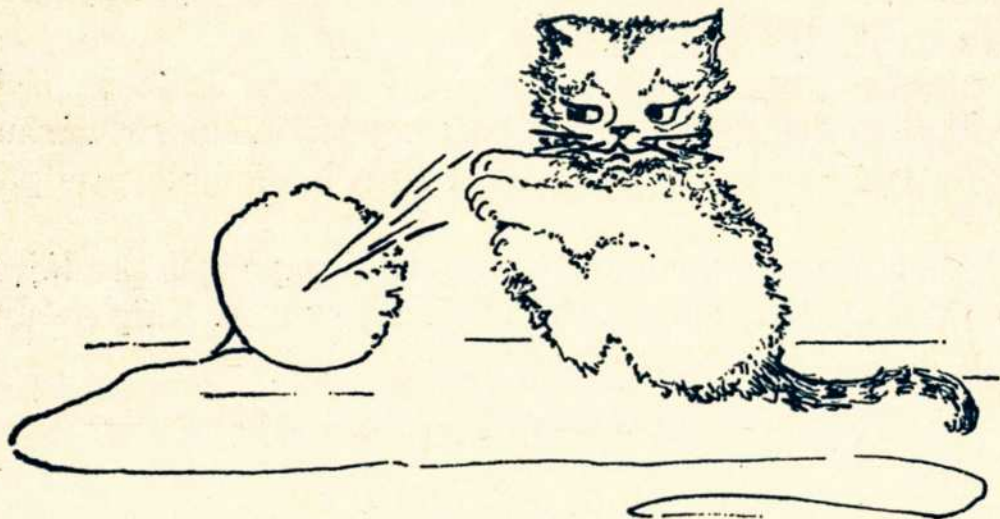
Pašoko Rainiukas iš miego, spruko į šalį, o kailinėliuose kibirkštys tik čirška. Tokios baimės Rainiukas dar nebuvo turėjęs, jei bent, kai ta pūslė plyšo.

PŪSLĖ PLYŠO

O su ta pūsle štai kaip buvo.

Andriukas buvo parsivežęs iš miesto pūsle, gražią, gražią — raudoną. Tokią keistą, kad vis veržiasi augštin lėkti. Dėl to ir nešiodavosi ją ant ilgo siūlo.

Kartą Andriukas paliko pūsle kambaryje, pats išbėgo į lauką. Pūslė plaukinėja palubėje, siūlas grindimis driekiasi. Rainiukas pagavo siūlą, prisitraukė pūsle — pažais.

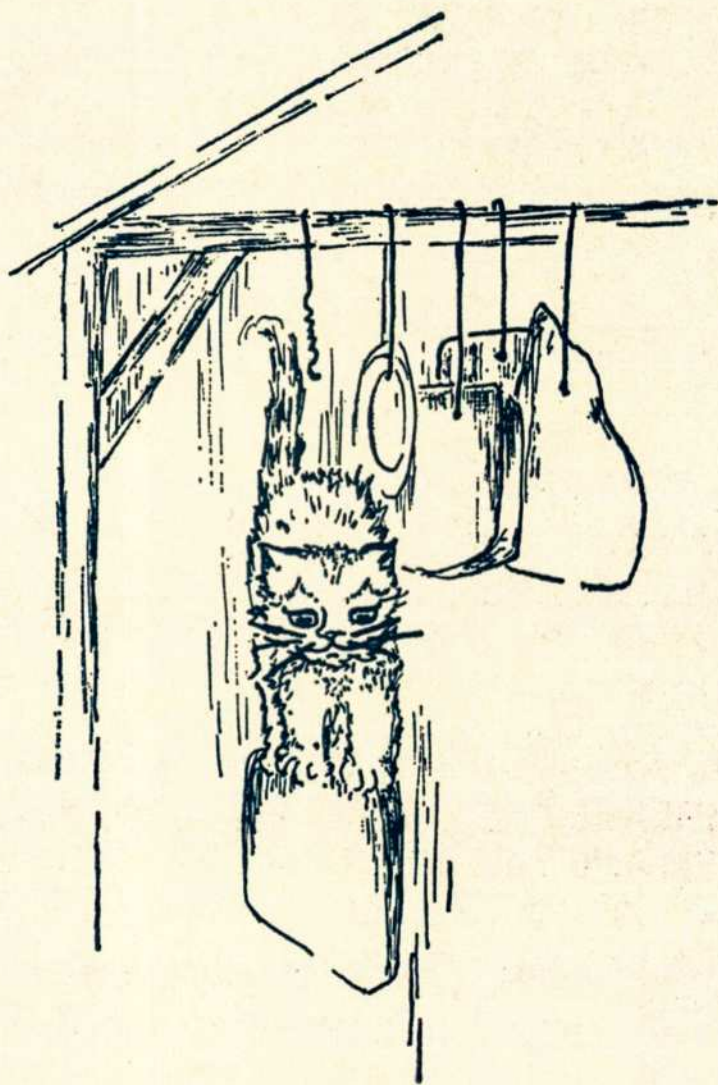
Kai tik drikstelėjo nageliu, pūslė plyšo. Taip smarkiai plyšo, kad Rainiukas apkurto. Iš išgąščio ko per langą neiššoko. Gerai dar, kad Andriukas paskui nesuvokė, nuo ko pūslė plyšo — tikrai būtų katinėliui kailį išpėręs, kaip už tuos lašinius.

RAINIUKAS PALTĮ NUTRAUKĖ

Kai kačiukas nepeliauja, tai po žmogaus padėjimus žvalgosi.

Rainiukas buvo išžiūrėjęs lašinių paltį. Tarytum tyčia buvo svirne ant pantos pakabinta. Sparu lipti bet kuri katė moka, o Rainiukas buvo ne suklypėlis. Sparu prilipo prie pantos, panta prie palties — tik šniūru nusileisti ir

ėšk, kiek telpa. Katinėlis sumanė dar gudriau padaryti: nuo pantos šoko tiesiog ant palties. Ar jis kaltas, kad pantis buvo papuvęs, trūko ir paltis nukrito. Su paltim dribtelėjo ir katinėlis.

O šeimininkė kaip tyčia buvo svirne, girdėjo, kaip ant augšto sudundėjo. Užlipus ant augšto, užtiko Rainiuką bebėgiojantį, bejieškantį, pro kur galėtų išsprukti. Tuo pačiu trūkusiū pančiu jį išuvojo, žemyn nuvijo.

Visų Rainiuko nelaimių neišskaitysi. Ir jis pats jų neskaitydavo, veikiai pamiršdavo. Ir tuojau ką nauja prasi-
manydavo.

Du broliukai

Žodžiai J. Minelgos

Muz. U. Jūragio

Du bro - liu - kai, do - bi - liu - kai

I mo - ky - kla e - jo.

Džin - gul — džin - gul, džin - gu - liu - kai

Lau - tuo - se skam - bė - jo.

Rankoj plunksnos ir pieštukai,

Batai ugnį skelia.

Džingul-džingul, džinguliukai —

Duokit vyrams kelia!

— *Ei, meškiukai ir darmbliukai, Du broliukai, dobiliukai*

Mūsų draugės — knygos!

Jau skaityti moka.

Džingul-džingul, džinguliukai —

Džingul-džingul, džinguliukai —

Būsim Aisčiui lygūs!

Visi žvirbliai šoka.

GAILUTĖS DRAUGAI

Pušelė

Rugsėjis tiesė tinklus ant pievų. Sutrūkę voratinkliai kabojo ore. Jurginų žieduose suposi mirštanti vasara, o paukščiai jau būriavosi ir tiesė sparnus pietų kryptim.

— Na, Gailute, jau laikas keliauti į mokyklą. Vasarėlė eina poilsio, o vaikučiai į darbą, — kalbėjo mamytė dėdama užkandžius į dėžutę.

Šunelis Taksukas vizgindamas uodega meilinosi prie Gailutės. Jis buvo kaip laikrodžio rodyklė: kaip tik Gailutė ruošiasi iš namų, ir jis jau čia. Gailutė pareina iš mokyklos — Taksukas ją pasitinka ties kepykla. Gailutė pareidama užeidavo su Taksuku į kepyklą, parnešti bulkučių vakarienei. Kepyklos šeimininkas dažnai Taksukui pakisdavo kauliuką, ar mėsos gabaliuką. Tada, nutvėręs savo dovaną, jis sprukdavo pro duris ir atsigulęs ant laiptų vaišindavosi. Kartais Gailutė su šeimininko vaikais žaisdavo su šuneliu, bandydami atimti mėsą. Taksukas prispausdavo kojos letena ir tvirtai laikydavo. O jei išdykė-

liai dar lįsdavo, tada ir aštrius dantis parodydavo, vaikai klykdamis išbėgiodavo.

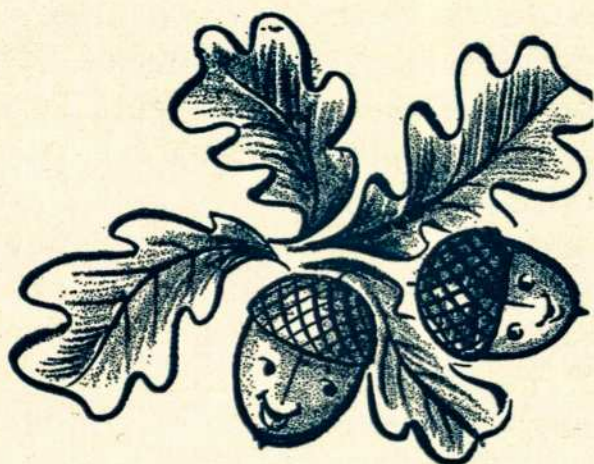
Vieną dieną, gavęs mėsos gabalą, Taksiukas spruko pro duris ir nudūmė gatve.

— Taksiukai, Taksiukai, kur tu bėgi! Taksiukai tu šelmi, — šaukė Gailutė. Bet Taksiukas nė neatsigrįžo, tik kūrė gatve, o pribėgęs didžiulį senų automobilių namą, pasuko kairėn pusėn į siaurą gatvelę... Gailutė uždususi pas-
kui. Kai ji vos atgaudama kvapą pribėgo siaurą gatvelę, Taksiuko neberado. Dairėsi aplinkui. Dar pabėgėjo siaurąja gatvele ir pamatė pravirus aplūžusius vartelius, o pro juos lyg šmėkstelėjo Taksiuko uodega. Gailutė atsargiai selino prie vartelių, ir pritūpusi žiūrėjo pro išlaužtą tvorą, ar nepamatys kur neklaužados Taksiuko. Ir ji pamatė ko pati nesitikėjo. Už vartelių, kur buvo suversta seni, nenau-
dojami indai ir šiukšlės, kamputyje gulėjo mažas, ligotas šunelis. Gulėdamas baigė esti mėsos gabalėlį, kurį jam buvo atnešęs Taksiukas. Pamatęs Gailutę jis nusigando. Bandė keltis, bet negalėjo paeiti. Viena jo kojytė buvo sutinusi, žaizdota. Jis šliauždamas bailiai traukėsi nuo jos. Gailutė kalbino jį, bandė paglostyti, bet jis unkšdamas traukėsi į patį kampelį. Gailutė apsidairė. Tarp įvairių šukių ji surado sulankstytą puoduką, nubėgusi atnešė vandens ir padėjo šuneliui. Jis godžiai tiesė snukelį prie vandens, bet vis dar bailiom akim žiūrėjo į Gailutę.

— Nebijok, šuneli, nebijok, — kalbino Gailutė. — Jei tu nebijosi, aš galėsiu tau padėti. Ji išsiėmė iš maišelio bulkutę, sutrupino į vandenį. Šunelis darėsi drąsesnis ir prislinkęs rijo minkštus gabaliukus. Jis buvo toks mažytis, kaip pusė Taksiuko. Kailelis baltos spalvos, bet taip murzinas, kad vos gali įžiūrėti juodus taškus ant pirmutinių kojųčių ir tos pat spalvos lopą ant kairiosios ausies.

Kai Gailutė grįžo namo, vakarienė jau buvo paruošta ir visi jos laukė.

— Gailute, kur tu šiandien užkliuvai? — klausia mamutė. — Skambinu į mokyklą — nėra. Į kepyklą — nėra.

AŽUOLĖLIAI

Stasė Slavinskienė

Maži upeliukai
Iš kalnų išrieda,
Balti dobilėliai
Žydi žalioj pievoj.

O augštai pakilę
Gieda vyturėliai,
Dideli užaugo
Girioj ažuolėliai!

~~~~~

Gailutė papasakojo apie rastą ligotą šunelį, kurį ji pavadino Rastinuku. Ji maldavo tėvelį, kad po vakarienės jis eitų kartu ir nuvežtų Rastinuką pas gyvulių daktarą. Gydomo išlaidas apmokės "Meškiuko Bankas". Per visą vasarą Gailutė gavusi pinigėlių saldumynams dėdavo į "Meškiuko Banką" geriems darbeliams.

Bėgo dienos. Rytą saulė tingiai kildavo augštin. Truputį pasliuokusi tuojaus slinkdavo į vakarus. Dienos trumpėjo. Ruduo nardė po spalvuotus lapus. Vėjas suposi medžių šakose, jos ilgais mostais lenkėsi prie žemės, siekdamos išbučiuoti šalnos pakastus žiedus. Rastinukas jau buvo sveikutėlis ir labai mielas šunelis. Tikras Taksiuko lenktynių draugas. Abu lenktyniuodami lydėjo Gailutę į mokyklą, abu baidė žvirblius ir šokinėdami apie medžius lodavo, kai tie purptelėdavo į viršūnę.

— Mamute, ar žinai ką? — įpuolusi į kambarį džiugiai šūktelėjo Gailutė.

— Nagi ką?

— Už Rastinuko gydymą daktaras nieko neėmė. Jis sakė, kad už tuos pinigėlius galiu padaryti kitą gerą darbėlį. Ir žinai, mamute, ką aš sugalvojau padaryti?

— Nežinau. Įdomu, ką tu sugalvojai?

— Žinai, mamutyte, mokytoja sakė, kad šiais metais būsianti labai šalta žiema. Aš manau nupirkti šiltą megstuką ir nusiųsti mano pusseserei Elytei į Sibirą. O už likusius užsakyti “EGLUTĘ” neturtingam vaikučiui, gyvenančiam Vokietijoje. Ar negerai, mamute?

— Labai gerai. Ar tu manai tavo “Meškiukas” bus toks turtingas?

— Aš manau. O jei ir nebūtų, tai gal mamutė pridėsi?
— šelmiškai pakreipusi galvutę čiauškęjo Gailutė.

— Gerai, Gailute, kad tu, globodama nelaimingą šunelį, galvoji ir apie vargstančius vaikučius. Visi nelaimingieji tebūna tau artimiausi draugai, — pasakė Gailutės mamytė.

KARALIAUS VAINIKAS

Linvydas Inga

— Mamyte, aš radau Lietuvos karūną! — šaukė Gilė iš antrojo augšto.

— Ką tu ten radai? — atsiliepė mama iš apačios.

— Ka-rū-ną! — pabrėžė skiemenimis. — Aš jau moku skaityti. Ateikit!

— Tu, tėvai, nueik ir pažiūrėk, ką ji ten galėjo rasti, — kreipėsi į mane mama, užsiėmusi baltinių lyginimu.

Užkopęs į viršų, Gilė radau Ginto kambaryje. Ji gulėjo ant grindų kniūbsčia, pasirėmusi galvą rankutėmis, ir žiūrėjo kaž kokio paveikslo.

— Tetut, žiūrėk, čia yra parašyta: "Rado Lietuvos karūną". Matai, štai šią lempą, — rodė pirštuku. — Ar ją kabina po lubomis?

— Čia ne lempa, o karališkas vainikas, Gilele. Matai, pagrindas lygus ir apvalus. Iš to pagrindo stiebiasi keturios trilapės lelijos. Tarp jų yra tokios pat keturios mažiukės. Tose vietose galima atkabyti ir sudėti vainiką į keturias dalis, kad tilptų dėžutėn, kai nededama ant galvos.

— Tetut, ar tas žmogus buvo skautas, jei tokią kepurę turėjo?

— O kodėl jis turėjo būti skautas?

— Aš nežinau, — truktelėjo pečiais Gilė. — Bet čia yra skautų ženklai. Aš mačiau. Štai tokie, — rodė į vainiko lelijas, kurių du lapai buvo palinkę, o vienas stačias.

— Skautai savo ženklą taip pat pasidarė iš lelijų, — aiškinau. — Bet tada skautų dar nebuvo, kai šį vainiką darė.

— O kas jį padarė?

— Pažiūrėsime. Duok man tą laikraštį!

Gilė pakilo ir padavė man seną "Vairo" numerį, 1914 metų vasario 5, leistą Vilniuje. Beveik per visą puslapį buvo karališko vainiko paveikslas ir antraštė: "Rado Lietuvos karūną". Gilė teisingai perskaitė. Aš ją pagyriau.

— Tetuk, bet aš dar nemoku mažom raidėm skaityti. Aš išmoksiu.

— Taip, tu išmoksi, Gilele. O dabar, leisk, aš paskaitysiu, kas čia daugiau parašyta. — Ir aš skaičiau:

(nukelta į psl. 18)

VYSKUPAS PRANCIŠKUS RAMANAUSKAS

1. J. E. Vyskupas Pranciškus Ramanauskas parašė katekizmą, iš kurio mokėsi vaikai mokykloje ir namuose.

2. Ir suaugę žmonės ir maži vaikai mylėjo vyskupą — jis buvo visų mėgiamas draugas.

3. Užėjus komunistams, jis mokė parapijiečius kaip ištvirti tikėjime ir krikštyti vaikus.

4. 1946 metais, nežiūrint parapijiečių pasipriešinimo, raudonoji policija suėmė vysk. Ramanauską ir ištrėmė į Sibirą. Tik po 10 metų jis grįžo į Lietuvą, bet vyskupo pareigų jam neleido eiti. Jis mirė po operacijos Telšiuose 1959 metais. Lietuviai visada liks jam dėkingi už jo pamokymą, kaip išlikti tvirtais tikėjime.

(atkelta iš 15 psl.)

— „Lenkai neseniai paskelbė, kad surado senovinę karališką karūną, kurią padėjo Vavelio pilyje, Krokuvoje. Bet jie neskelbia, kur tą karūną rado. Lietuviai ėmė visaip spėlioti. Vieni mano, kad gali būti Vytauto, rasta Vilniaus katedroje ir išgabenta Lenkijon. Dar prieš trejis metus buvo pasklidusios kalbos, kad vienas lenkų prelatas Vilniaus katedroje kažką radęs. Kiti lietuviai ir kai kurie lenkai galvoja, jog tai gali būti karūna, kurią Romos cėsorius Zigmantas siuntė kunigaikščiui Švitrigailai. Jis taip pat norėjo vainikuotis Lietuvos karalium, kaip ir Vytautas, bet siūstoji karūna jo nepasiekė. Lenkai tada ją pagrobė ir paslėpė, o dabar, gal būt, kur nors surado”.

— Čia ne viskas aišku, — pasakiau. — Kai slepia, kur rado, tai nežinia ir kieno tas karališkas vainikas.

— Aš manau, tetuk, kad Gintas rado pas Jasių, — nusprendė Gilė. — Tikrai. Jis parsineša knygų iš Jasiaus. Aš parodysiu, — nubėgo vėl prie Ginto lentynėlės ir ėmė raustis.

Aš skaniai nusijuokiau:

— Tu, Gilele, gali rasti seną laikraštį ar knygą, bet nerasi seno karališko vainiko. Ir Jasius negali rasti. O kur jis išėjo?

— Sakė, į sporto aikštę. Mama leido. Ir Pėdą su savim išsivedė...

— Bet tuo tarpu Pėdas įsmuko į kambarį, užrietęs uodegą. Gilė atsisuko į mane:

— Tetuk, Gintas jau grįžo. Jis mane muš.

— Negali būti. Gintas nesimuša, — atsakiau.

— Taip, bet jis pešasi ir pyksta, kam imu jo knygas. Aš jau mokau skaityti, — vėl pasigyrė.

— Bet tu dar nieko nesupranti, — atrėžė Gintas įėjęs. — Ji man knygas suverčia. Padėk! — subaubė visu balsu.

— O tu nerėk! — sudraudžiau Gintą. — Knygų nereikia Gilei gailėti. Aš jau sakiau tau ne kartą. Gilė pradeda mokytis skaityti.

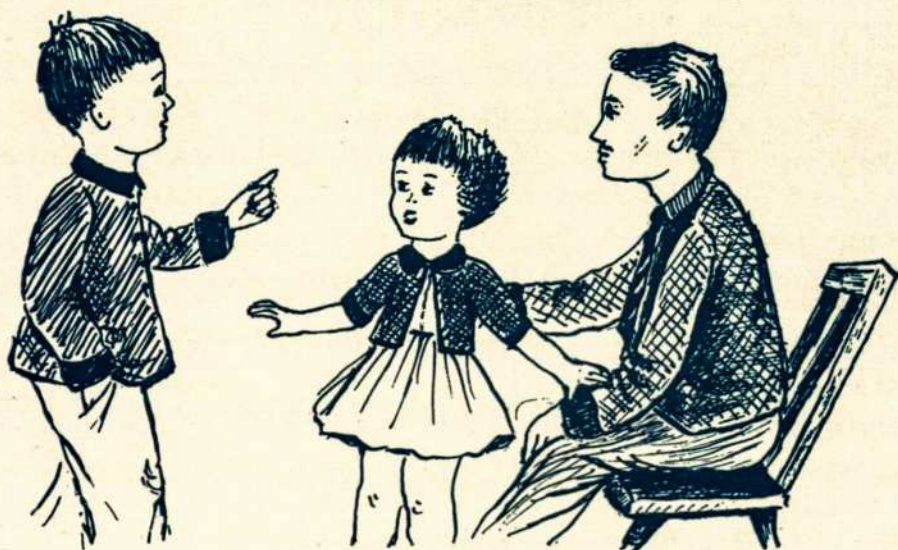
— Bet ne iš tos, — traukė Gintas iš Gilės rankų senąją „Vairą”. — Dar suplėšys. Čia ne mano.

— O kieno?

— Jasiaus kaimyno, seno lietuvio, — aiškino Gintas. — Jis turi ir daugiau senų knygų. Aš pasiėmiau pasiskaityti apie Vytauto vainiką. Man įdomu.

— Gerai, Gintai, kad domiesi Lietuvos praeitimi. Bet ar tu tikras, kad čia Vytauto vainikas, o ne kieno kito? Vytautas niekada nesivainikavo Lietuvos karalium.

— Bet jis norėjo vainikuotis. Buvo ir svečius susiprašęs į Trakus. Tiktai lenkai sulaikė siunčiamą vainiką. Tada iškilmes atidėjo, — drožė Gintas, kaip iš knygos.

— Teisybė, taip buvo, — pritariau. — O ar tu žinai, kada tai buvo.

— Žinau. Tai buvo 1430 rugsėjo 8, Dievo Motinos šventėje. Bet kai vainiko nesulaukė, tai vainikavimo iškilmes atidėjo. Buvo nutarta vainiką nukaldinti Vilniuje, o iškilmes surengti lapkričio mėnesyje, bet Vytautas pasimirė. Aš manau, kad Vytautą palaidojo Vilniaus katedroje su vainiku. Tai čia ir rašoma apie tą vainiką, — rodė Gintas į paveikslą "Vairo" žurnale.

— O aš abejoju, — pasakiau. — Vytauto palaikai kažkur yra dingę, tai nieko nežinome ir koks vainikas buvo jam uždėtas ant galvos.

— Ar jam nedūrė? — paklausė Gilė.

— Dūrė, dūrė, — šaipėsi Gintas. — Štai taip, — parodė, kaip galėtų vainikas durti, jeigu būtų apverstas dedamas ant galvos.

— Ir aštria viršūne nebūtų dūręs, — pastebėjau. — Vytautas jau buvo miręs.

— O kada jis mirė? — klausė Gilė.

— Spalio 27, 1430 metais, — atsakė Gintas.

— Ar aš tada jau buvau? — vėl paklausė Gilė.

Mudu su Gintu nusijuokėm. Gi mama jau šaukė visus apačion, ir mes atidėjome pašnekesį kitam kartui.

VAIVORYKŠTĖ

Aleksandras Radžius

Lašeliai jau kristi nustojo,
Jau nešnabžda lietūs ant stogo,
Pro debesio tolimo kraštą,
Tarytum numetusi naštą,
Sužvilgo saulutė skaisti.

Žiūriu, – gi dangaus augštumuose,
Jau debesį pilką apjuosia
Virš medžių, kalnų pasikėlęs
Spalvuotas platus kaspinėlis –
Vaivorykštės juosta šviesi.

Jei aš tiek spalvų daug turėčiau,
Kiek jų ten vaivorykštėj šviečia,
Nupieščiau tą sodą, tą namą,
Kur mano tėveliai gyveno
Tėvynėj, brangioj Lietuvoj.

Nupieščiau aš Nemuną sraunų,
Ir Vilnių, ir Klaipėdą, Kauną,
Pilis jų ir Karo Muziejų,
Trispalvė pleventų pavėjui.

MARIJOS VARDAS

Marija - Zita Girginaitė (11 m.)

Tavo vardas, o Marija,
Guodžia vargstančią žmoniją,
Siųsk paguodą iš dangaus
Dėl šio vargstančio žmogaus.

O Marija, mūs globėja,
Tu pas Dievą užtarėja.
Globok ir laiminki visus
Savo mielus vaikučius.

Marija laimink vaikelius
Ir senuosius tėvelius,
Kalbam nuoširdžiai maldele,
Į dangų pakėlę akeles.

Tavo vardas, o Marija,
Guodžia vargstančią žmoniją.
Siųsk paguodą iš dangaus
Dėl šio vargstančio žmogaus.

AR ŽINAI...

Ar druska išgaruoja?

Druska su vandeniu neišgaruoja. Jei norite nešvarią druską išsivalyti, ištirpinkite ją vandenyje, paskui perkoškite per sluoksnį vatos ir išgarinkite vandenį, — druska bus švari, balta.

Ar žuvis užsimerkia ir miega vandenyje?

Žuvis miega, bet jos neužsimerkia, nes neturi akių vokų. Jos tikriausiai ir nemiega labai stipriai, tačiau, kai jos guli labai ramiai vandenyje, mes neabejojame, kad jos ilsisi taip pat kaip mes, miegodami užmerktomis akimis. Jeigu pažiūrėsite zoologijos sode į gyvates, pastebėsite, kad jų akys yra visuomet atviros, išmeigtos į vieną tašką. Kartais jos yra labai kietai užmigusios, nors jų akys atviros. Gyvatės, taip kaip žuvis, neturi tinkamų vokų uždaryti savo akims — užsimerkti.

(paruošė Aldona Prapuolenytė)

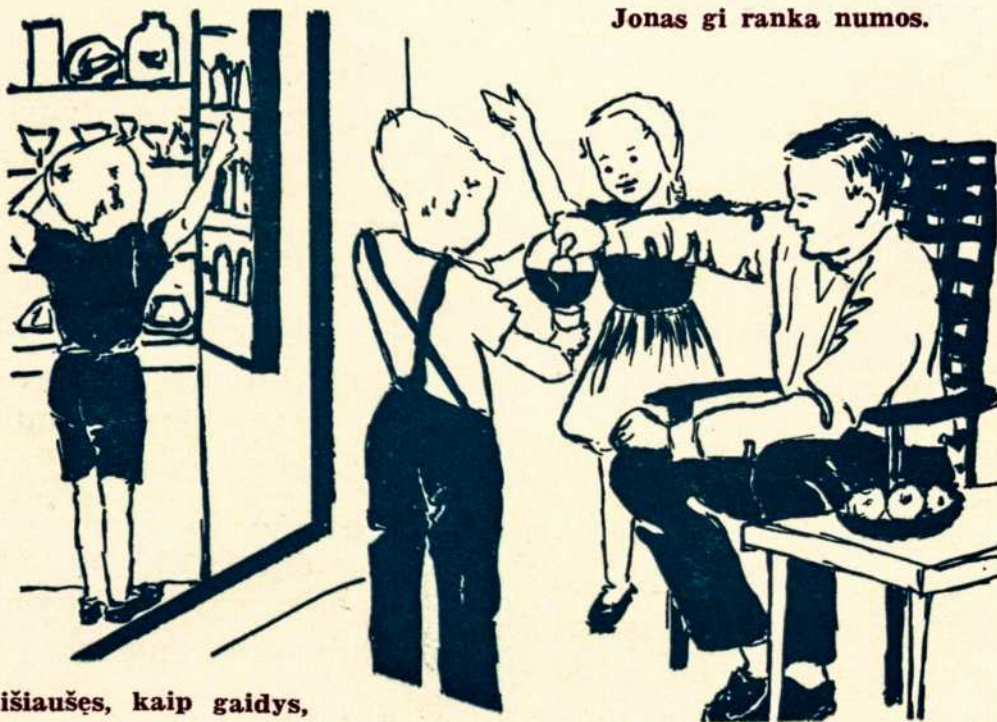

ALGIS IR ALYTĖ

Mauna tiesiai, kur papuls
Ir kitus vaikus apkuls...
— Einam, Algi, čia arčiau,
Neskaityk, skubėk greičiau!

— Eit per žolę negaliu;
Eik su mumis takeliu, —
Šaukia Algis iš paskos,
Jonas gi ranka numos.

Pasišiaušęs, kaip gaidys,
Šaldytuvan lenda jis.
Grėbia, kas tik po ranka,
Rodos, badas būt tada.

— Galim imti mes, prašau?
— Štai, Alyte, šitas tau, —
Algis sako mandagiai:
— Duok pirma, tėveli, jai!

LINKSMIAU

Prisiuntė Pr. Alšėnas

— Penkaiti, pasakyk, ar galima apeiti aplinkui žemę? Pavyzdžiui, ar tavo tėvelis galėtų tai padaryti?

— Ne, pone mokytojų.

— Kodėlgi ne?

Jis vakar susižeidė koją ir mažai bepajuda...

Antanėlio motina, atėjusi į krautuvę, nusiskundė krautuvininkui:

— Mano vaikas širyt pas tamstą pirkto penkis svarus vyšnių, bet pasvėrusi — radau tik keturis. Kas tai gali būti?

Krautuvininkas: — Mano svars-tyklės yra teisingos ir valdžios patikrintos. Grįžusi — pabandykite pasverti savo vaiką.

Maža mergaitė naujos bažnyčios statybai pamatų prakasimo apeigas šitaip suprato ir kitiems papasakojo:

— Kunigėlis ir daug žmonių po žeme jieškojo naujos bažnyčios. Norėjo bent bokštą pamatyti. Prakasė duobutę, bet nerado. Visi žmonės nepatenkinti nuėjo namo.

Išsiblašymo rekordą turi mokslininkas Amperas, nes jis kartą grįžo per lietu namo, paguldė lietsargi į lovą, o pats atsistojo į kampa išdžiūti.

Du vaikučiai kalbasi:

— Man jau septyni metai. O kiek tau?

Negaliu pasakyti.

— Gerai, tuojau pamatysim. Ar rūkai?

— Ne, — atsako mažukas.

— Ar bėgioji paskui mergaites?

— Ne.

Tai tu esi šešių metų amžiaus...

Mažas broliukas, sesers sužieduotųjų šventėj, pasakė gražų eilėraš-
tuką. Būsimasis sesers vyras, labai
džiaugdamasis, pasakė:

— Dėkui tau, Staseli, kad išmo-
kai tokį gražų eilėraštuką ir, be
klaidų, ji mums padeklamavai.

Staselis: — Čia nebuvo kažko ne-
paprasto. Šiais metais per sesers
sužieduotuves aš ji jau du kartu esu
deklamavęs...

Pas gydytoją:

— Kosėk, dar, dar stipriau ir il-
giau! Užtenka! Še, tegul mama vais-
tinė nuperka — paimsi kasdien po
tris piliules.

Nuo ko, daktare?

— Ar dar neaišku? Nuo kosulio!
Matai, kosėjai, kaip dramblio vai-
kas...

Vokiečių fizikas Henrikas Rudol-
fas Hercas mokykliniais metais la-
bai domėjosi tekinimu, staliaus dar-
bais. Sekmadieniais jis lankydavo
net amatų mokyklą.

Vėliau senas jo tekinimo mokyto-
jas, sužinojęs, kad Hercas tapo ži-
nomu profesoriumi, su karteliu su-
šuko:

— Kaip gaila! O galėjo jis būti
puikus tekintojas.

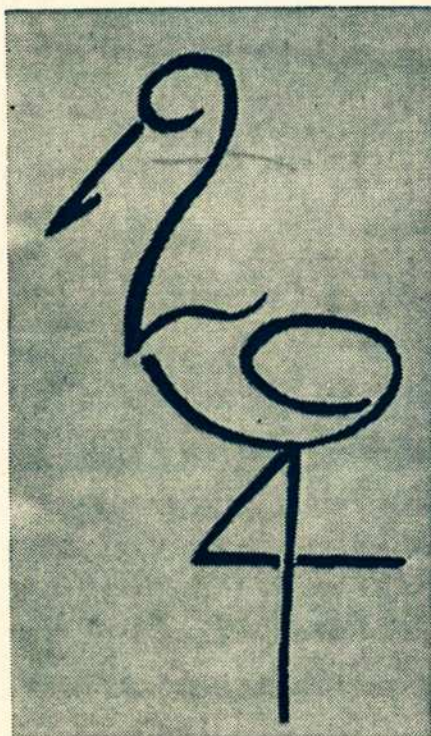

TRUPUTĮ PAGALVOK

Ar galite pasakyti, iš kokių skaitmenų sudarytas šitas ilgakojis gandras?

MĮSLĖS

1. Žalia žolė, bet ne žolė. Turi uodegą, bet ne pelytė.
2. Glėbiu neapimsi, saujoj neišlaikysi, kai bėga — nesutursi.
3. Senelis ant stogo pypkę rūko.
4. Kumelaitė — žabalaitė,
Veda kelią — be vadelių,
Atsigrižta — nėr vėželių.
5. Patys nieko neturi, o maitina visą pasaulį.
6. Sukarpytas, sudraskytas,
Po laukus ir pievas ištarsytas.
7. Nors naujas, bet jau skylėtas.

8. Už žemę juodesnis, už sniegą baltesnis, už slenkstį mažesnis, už stogą augštesnis.
9. Marga marginaitė šilę pakabinta.
10. Mažoj bačkelėj dvejopas alus.
11. Juoda kiaulė žemę rauso.
12. Visi joja, niekas nepašeria.
13. Gyva būdama, miške siūbavau, numirus — padus bučiavau.
14. Augšta mergelė, žalia suknelė, per vidurį susijuosusi, po pirkią šokinėja.
15. Milo sermėgėlė, šimtu lopinių užlopyta.
16. Du bėga, du gena, vienas kelią skina; du dėkso, keturi pakabinti, vienas paskui velkas.
17. Ožys tvarte, ragai lauke.
18. Čiupt vedęs, čiupt nevedęs.
19. Anoj pusėj beržynėlio taleliuoja, šokinėja.
20. Visas geležinis, galvutė rumbuota.
21. Neloja, nekanda, o į namus neįleidžia.
22. Koks rytas metuose linksmiausias?
23. Dieną kaip lankas, naktį kaip žaltys, tas bus mano vyras, kurs gerai atmins. (Atsakymai psl. 31)

PATARLĖS

Sūnaus baramas, lipk ant krosnies, žento — nešdinkis laukan.

Žmogus, nesugebąs įveikti mažų dalykų, niekad nepadarys nieko didingesnio.

Ir nendrė nesvyruoja vėjo nepučiamą.

Asilą apgavus, nėra ko girtis.

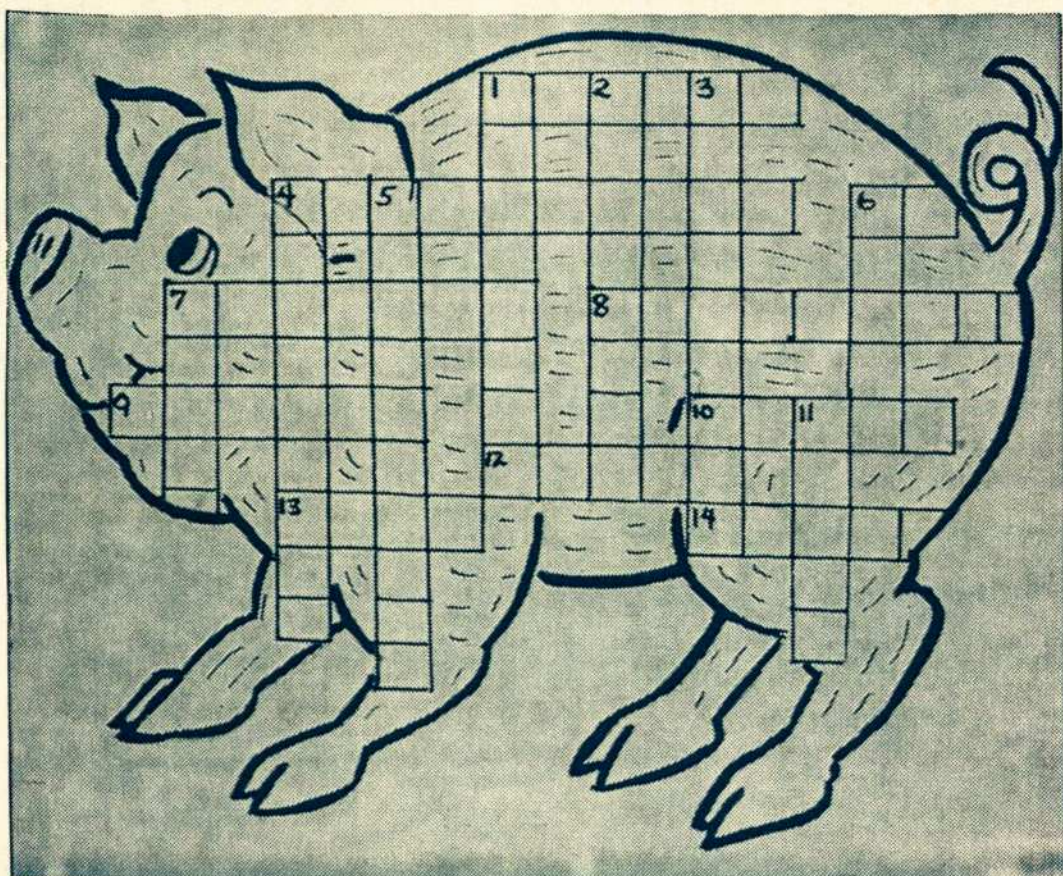
Kai prarandi vieną valandą iš ryto, veltui jos jieškai visą dieną.

Geriau dvi raukšlės veide, o ne viena kojinej. (Prancūzų patarlė)

Pr. Al.

KIAULYTĖS GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Plėšri žuvis.
4. Rašto pastraipos ženklas, skyrelis.
6. Štai!
7. Vieta, kur valgius gamina.
8. Tas, kas turi laimės, yra....
9. Aš skridau, tu skridai, jis.....
10. Vanduo dujų pavidale.
12. Aš spėju, tu spėji, jis.....
13. Laukia,... gervė giedros.
14. Su... negyvensi.

Žemyn:

1. Mėnuo tarp rugpjūčio ir spalio.
2. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje?
3. Atskiras, savotiškas.
4. Mažas kiaulytės vaikas.
5. Grybas.
6. Lietuvos ir Latvijos upė.
7. Daiktas į kurį dedame laišką.
11. Su šaknimis ištraukti iš žemės.

(Atsakymai psl. 31)

PAS SKAITYTOJUS

IR MES CHICAGOS VAIKAI PAMINĖJOME VASARIO ŠEŠIOLIKTĄ

Kovo 18 dieną iš įvairių Chicago vietų suplaukė būriai vaikų į Tėvų Jėzuitų gražius Jaunimo Namus. Rinkomės į Lietuvos Nepriklausomybės 44 metų sukakties minėjimą. Programą turėjome atlikti mes vaikai iš įvairių Lituanistinių mokyklų. Su įdo-

mumu ruošėmės, ir su nekantrumu laukėme tos dienos.

Šių vaikų pasirodymą organizavo Amerikos lietuvių vaikų ugdymo draugija, trumpai vadinasi *Alvud*.

Didžiulė salė buvo paruošta vaišėms ir laukė svečių. Sėdome su tėveliais prie stalų, vaišinomės gerdami skanią girą. Gira man labai patiko, norėčiau ją gert kasdien.

Šventę atidarė M. Pakalniškytė. Ji ir parengimo programą gražiai pranešinėjo.

Lietuvos himną sugiedojo visi šventės dalyviai, kurių buvo apie 500. Amerikos himną gražiai pagiedojo K. Braždžionytė. Tėvas J. Kubilius, S. J. sukalbėjo atitinkamą maldą, primindamas mūsų tautos kankinius.

Pagrindinę šventės kalbą pasakė Žibutė Jurėnaitė, istorinių vaizdelių pyne nukeldama į nematytą Tėvėlių kraštą.

Gražiai pasirodė muz. F. Strolios paruoštas Tėviškėlės ansamblis su skambiom dainom ir tautiniais šokiais.

Žavėtinai buvo atvaizduota tėvų šalis: gyvu paveikslu su deklamacijomis, plastiniais judesiais, skambinant kanklėmis. Didžiuosius Lietuvos miestus vaiz-

davo: Vilnių — E. Danėnaitė; Kauną — R. Jablonskis.

Jausmingai nuskambėjo Leiskit į Tėvynę, kai pilna scena vaikų užtraukė šią dainelę, pritariant kanklėmis. Kanklininkus paruošė mokytoja A. Kirvaitytė.

Puikus buvo gyvas paveikslas "Tėvynės ilgesys" su ritmine plastika.

Su deklamacija gražiai pasirodė Janušaitytė.

Po programos ekrane rodė gražiuosius Lietuvos vaizdus. Apie Lietuvos gamtos grožį aiškino ir dar pasakų paskaitė aktorius A. Brinka.

Šis Alvudo parengimas buvo vaikams didelė šventė. Pirmą kartą mes čia Chicagoje susirinkome taip skaitlingai paminėti mūsų tautos šventę. Visiems vaikams šis parengimas paliko gražų prisiminimą. *Miškų Gėlė*

Hamilton, Ontario mažieji ateitininkai klausosi senelės pasakojimų apie Velykų margučius (vaizdelis iš D. Lipčiūtės vaidinimo "Velykos").

MŪSŲ KŪRYBA

BROLIUKAS IR SESUTĖ

(Pasaka)

Linās Jokūbaitis

Tai buvo labai seniai. Lietuvoje. Prie vieno didelio miško gyveno broliukas ir sesutė. Broliuko vardas buvo Jonukas, o sesutės Onytė. Vieną karštą vasaros dieną broliukas ir sesutė išėjo į mišką rinkti uogučių. Berinkdamiėjo vis tolyn į mišką, rado vis gražesnių, raudonesnių uogučių ir nepajuto, kad nuėjo labai toli nuo savo namučių. Kai pintinėlės jau buvo pilnos, pasidarė sunkios, tada apsižiūri, kad saulytė jau nebeaugštai, vakarėlis jau nebetoli.

— Eikime namo, — sako Jonu-

kas. — Mamytė rūpinsis, kad ilgai nepareiname.

Eina, eina... Eina, eina... Žiūri, kad neranda takelio į namučius. Onytė pradėjo verkti.

— Ką darysime, kai ateis naktelė, — sako jau drebedama iš baimės Onytė. — Man taip baisu pasilikti naktį miške.

— Neverk, Onyte, — ramino ją broliukas. — Ką nors pasiklausime ir parodys mums kelią į namučius. Nereikia bijoti.

Taip beeidami, besiguosdami, susitinka vilką.

— Vilkeli, pilkeli, ar tu nežinai, kur mūs namučiai, — mandagiai klausia Jonukas.

— O, aš gerai žinau, kur jūs namučiai, — storu balsu atsako vilkas. — Tik aš nenoriu ten eiti. Pernai papjoviau avytę. Bijau,

Velykų Bobutė su kiškučiais pasiruošusi apdalinti visus Hamiltono vaikučius dovanėlėmis.

kad negaučiau mušti. Klauskite ką nors kitą.

Eina, eina, susitinka lapę.

— Lapute, kūmute, ar tu nežinai, kur mūs namučiai, — vėl mandagiai klausia Jonukas.

— Žinau, kur jūs namučiai, — švelniu balsu atsako lapė, — tik man labai nepakeliui kol kas ten eiti. — Ne taip senai išsinešiau vištukę, — apsilaižiusi pridėjo gudruolė.

— Dabar bijau, kad negaučiau mušti. Klauskite ką nors kitą.

Eina broliukas ir sesutė nusiiminę toliau. Tos pintinėlės su uogutėm darosi taip sunkios, taip sunkios... Tik štai pamato atstriuksi zuikutis.

— Zuikeli, puikeli, — tuoj kalbina jį Jonukas. — Ar tu žinai, kur mūs namučiai?

Zuikutis pakraipė vieną ūsiuką, pakraipė kitą ūsiuką, pagalvojęs ir sako:

— Žinoti, tai aš žinau, kur jūs namučiai, tik negaliu jus vesti. Pereitą vasarėlę nugraūžiau visus kopūstėlius. Bijau, kad negaučiau mušti. Klauskite ką nors kitą.

Visai nusiminė Onytė. Jonukas vis dar mėgina raminti. Vakarėlis visai netoli. Tik štai į medį pastriuokt, pastriuokt voverytė.

— Voveryte, puikoryte, — kuo skubiausiai šaukia Jonukas. — Gal tu žinai, kur mūs namučiai. Pasakyk. Parodyk mums takelį.

— Namučius jūsų aš gerai žinau, — atsako mieguista voverytė, — tik man jau pervėlu ten eiti. Negaliu jus nuvesti. Pereitą ru-

denėlį nuskainiojau visus riešutėlius iš jūsų sodo, — priėjo, kiek pagalvojusi, — tad bijau, kad negaučiau mušti. Klauskite ką nors kitą.

Onytė vėl pradėjo verkti. Nusiminė ir Jonukas. Jau nė nežino, kaip sesutę raminti, nes ir pačiam baugu darosi. Saulytė jau visai žemai. Jau vos medžių viršūnės savo spinduliais pauksina. Kas reiks daryti, kai naktelė ateis? Ką darys mamytė, nesulaukdama juodviejų grįžtant.

Tik staiga pamato paukštytę skrendančią iš netolimo krūmelio.

— Paukštyte, sesyte, — nusiminusiu balsu sušuko Jonukas. — Gal tu žinai, kur mūsų namučiai. Mudu paklydome ir nerandame, kur tas takelis, kuris į namučius veda.

— O, taip! — linksmi atsakė paukštytė. — Aš žinau, kur jūsų namučiai. Galiu judu nuvesti. Kiekvieną rytą skrendu į gražųjį jūsų sodelį pasveikinti tekančią saulutę, o kiekvieną vakarą atsi-sveikinti su jos paskutiniais spinduliais. Ir dabar ten skrendu. Sekite mane ir surasite savo namučius.

Labai nudžiugo broliukas ir sesutė. Onytė paliovė verkusi. Nusišluostė ašarytes. Eina pralinks-mėję, kur paukštytė skrenda. Greitai išeina iš miško. Žiūri — namučiai matosi. Net pašokėjo iš džiaugsmo Onytė ir pradėjo bėgti. Prie vartų mamytė susirūpinusi jau laukė.

**"EGLUTĖ" NUOŠIRDŽIAI DĖKOJA NEW BRITAIN, CONN. SKAUCIŲ
"DUBYSOS" DRAUGOVEI UŽ \$20 AUKĄ VAIKŲ LAIKRAŠTELIIUI
PAREMTI.**

— Kur taip ilgai užtrukote, —
tuoj klausia. — Maniau, kad kas
negero judviem atsitiko.

— Nepyk, mamute, — teisinosi
vaikučiai. — Mudu buvome nuė-
ję toli į mišką, radome daug uo-
gyčių, bet paklydom, negalėjome
surasti takelį, kuris veda į namu-
čius. Klausėme vilką, tas bijo
vesti, nes papjovęs mūsų avytę.
Klausėme lapę, ta pavogusi viš-
tytę. Klausėme zuikelį, tas bijo,
kad nugrauzė kopūstėlius. Dar
klausėme voverytę — ir ta bijo
vesti, sako nurinkusi mūsų sodo
riešutėlius.

— Teisybė, vaikeliai, — sako
mamutė, — jie visi mums yra nu-
sikaltę. Dar gerai, kad jums nie-
ko blogo nepadarė. Ypač tas vil-
kas...

— Pagaliau, — linksmi aiški-
no toliau vaikučiai, — paklausė-
me paukštytę ir ta mudu į namu-
čius parvedė.

— Bet kas ta geroji paukštytė,
kuri judu išgelbėjo? Gal nė ne-
padėkojote, — rūpinosi mamutė.

— Ji sakė kiekvieną rytą ir
kiekvieną vakarą atskrenda į
mūsų sodą. Ji ir dabar yra.

Mamutė pradare langą. Girdi:
— Kukū... Ku-kū, Onyte! Ku-kū,
Jonuk!

— Tai gegutė!... Ačiū tau, ge-
roji gegute, kad išgelbėjai mano
vaikučius.

Mamutė pripylė uogučių, pie-
nuko, visi skaniai pavalgė.

O gegutė kiekvieną rytą pa-
sveikindavo broliuką ir sesutę.
— Ku-kū... Labas rytas, Jonuk!
Ku-kū... Labas rytas, Onute.

Taip pat kiekvieną vakarą at-
sisveikindavo: — Ku-kū, laba-
nakt, Jonuk! Ku-kū... — Labanakt,
Onute!

Gal ir dabar visi laimingai te-
begyvena... Ten toli... Lietuvoje...

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Gandras: psl. 24. — 1, 2, 6, 4.

Mislės: 1. bulvė, 2. vanduo, 3. kaminas, 4. valtis, 5. žagrė ir arklys, 6. sniegas, 7. sietas, 8. šarka, 9. genys, 10. kiaušinis, 11. kurmis, 12. slenkstis, 13. grindys, 14. šluota, 15. žąsis, 16. karvė, 17. balkiai, 18. durys, 19. liežuvis už dantų, 20. vinis, 21. spyna, 22. Velykos, 23. juosta.

Kiaulytės galvosūkis: psl. 26. — Skersai: 1. ryklys, 4. paragrafas, 6. va, 7. virtuvė, 8. laimingas, 9. skrido, 10. garai, 12. spėja, 13. kaip, 14. saulė. Žemyn: 1. rugsėjis, 2. kiaulytė, 3. ypatingas, 4. paršiukas, 5. raudonikis, 6. Venta, 7. vokas, 11. rauti.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Algirdas Gustaitis, ALGIS TRAKYS IR TAKSIUKAS ŠLEIVYS. Nutiki-
mai Lietuvos kaime. II dalis: UŽPUOLA BITĖS. Dailininkas Vytautas
Stasiūnaitis. Didelio formato, gerame popieriuje, spalvotas leidinys.
Išleido "Lietuvių Dienos", 4364 Sunset Blvd., Hollywood 29, Calif.
1962. \$2.

Rugsėjo ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1485
Larch

1. Egidas, Verena / Daugvinas, Burvilė
2. Steponas, Maksima / Protenis, Tugaudė
3. Pijus X, Erazma / Sirtautas, Mirga
4. Ultanas, Rožalija / Karigaila, Gerimantė
5. Alvitass, Laurentas / Erdenis, Dinga
6. Letas, Beata / Vaištautas, Skuda
7. Alkmundas, Regina / Barintas, Dita
8. **MARIJOS GIMIMAS**
Adrijonas, Etelburga / Vytaras, Daumantė
9. Gorgonas, Osmana / Vindminas, Gasta
10. Mikalojus, Menodora / Tautgirdas, Dargvilė
11. Almiras, Helga / Stautas, Guta
12. **MARIJOS VARDAS**
Jeronidas, Ensvida / Vadotas, Tolminė
13. Nektaras, Eulogas / Birmantas, Banga
14. **ŠV. KRYŽIAUS IŠAUGŠTINIMAS**
Krescencijonas, Saliustija / Eisvinas, Dringa
15. **SKAUSMINGOJI DIEVO MOTINA**
Rolandas, Melita / Visimantas, Nautinga
16. Kornelis, Liudmila / Rimgaudas, Norimantė
17. Lambertas, Kolumba / Mantvinas, Ašminta
18. Juozapas iš Kupertino, Regintridas / Mangaila, Aura
19. Januaras, Konstancija / Girvinas, Praurimė
20. Eustakas, Pilypa / Stegutas, Gata
21. Matas, Ifigenija / Kantotas, Viskintė
22. Tomas iš Villanovos, Emerita / Tarvinas, Virma
23. Linas, Teklė / Galintas, Taga
24. **MARIJA BELAISVIU IŠPIRKĖJA**
Rustikas, Germaras / Gedvinas, Sana
25. Kristoforas, Ričarda / Jaunutis, Gelida
26. Kiprijonas ir Justina / Vydenis, Gintarė
27. Kozmas ir Damijonas / Kovaldas, Daugilė
28. Vaclovas, Lijoba / Tautvydas, Visgirdė
29. Mykolas Arkangelas, Gudeliija / Kešgaila, Lita
30. Jeronimas, Sofija / Žymantas, Tyda

91.189.351

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!